

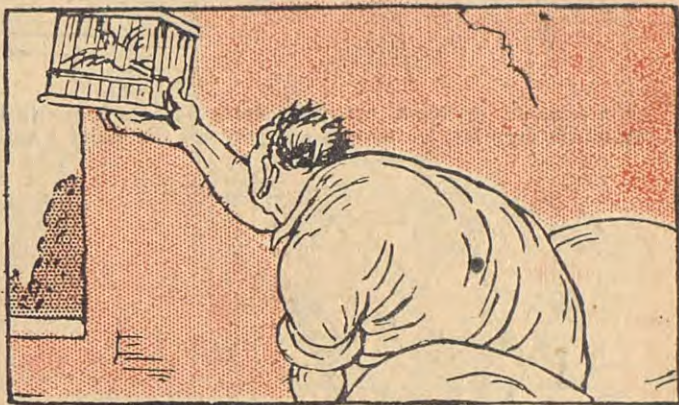
VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

—Amb l'ungüent que he receptat, faci's ben fort unes fregues i prompte estarà curat.

Hum!... No me'n vui refià, ho provaré amb el canari, veïam quin efecte fa.

Deixa'm fregar al canari ben fort, tal com ell ha dit, si no va bé, que es prepari.

Mireu, s'ha mort de repent! Si no arribo a fer la prova d'aquest diantre d'ungüent!

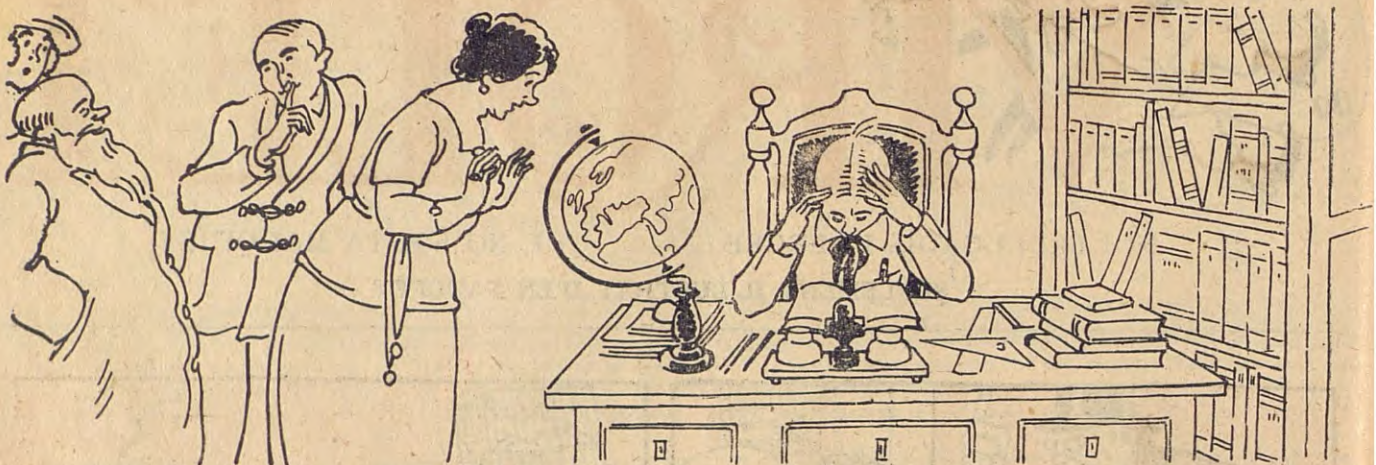

—Ah! ja veig que està més bé, fins fa més bona cara...
—Acosta't i t'ho diré!

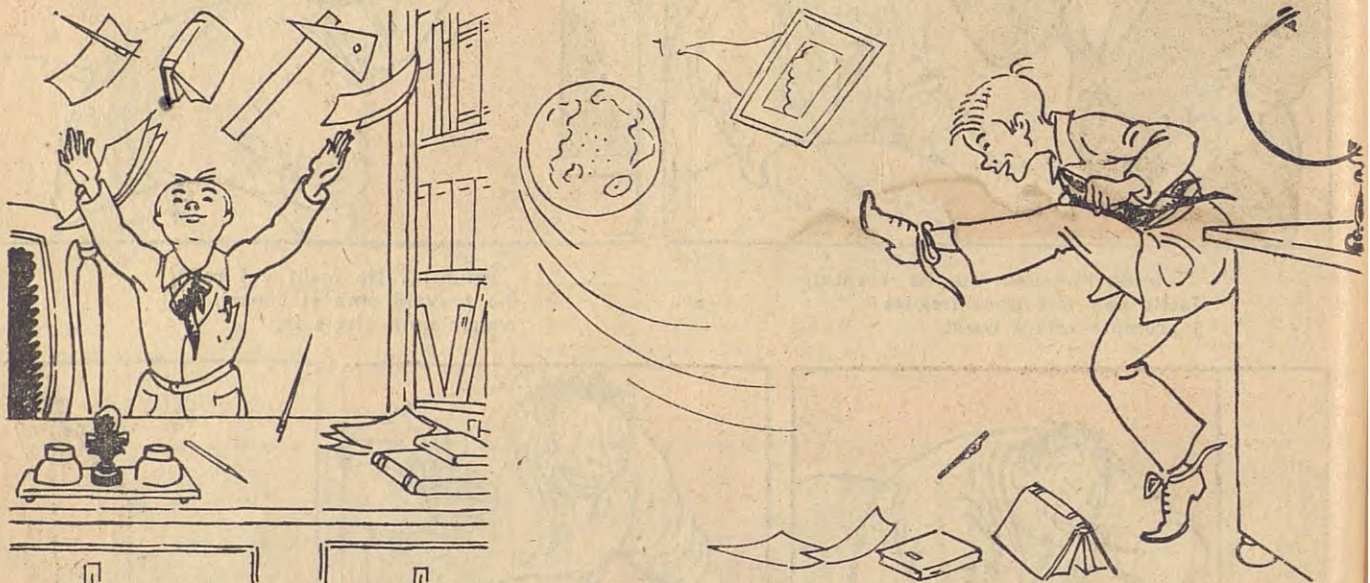

—Assistèncial Em volen matar!
—Si t'arribo a les costelles te les haig d'esbocinar.

EL FALS ESTUDIÓS

Els pares, germans, cosins i demés parents presents i absents, en una paraula, tota l'esquela mortuòria d'en Papitu, es sentia orgullosa de tenir a casa un noi tan quiet i aplicat. Sempre estava de cara als llibres, mai en tenia prou!

Però de seguida que la família es retirava prudentment, per tal de no torbar-lo en els seus estudis, el noi aixecava el cap, i un somriure diabòlic...

...es dibuixava en els seus llavis i la cosa canviava completament. Però què heu de saber que ço que semblava esfera terrestre no era tal cosa, sinó una formidable pilota de futbol, amb la que es podia xutar perfectament sense por de fer malbé cap continent.

La llibreria amagava un veritable rebost de lleminadures. Des de «la galeta altiva» a «la ruin pega-dolça» allí hauríeu trobat tota «l'escala social» de llepoleries comprades amb els cèntims que li donaven en premi d'ésser tan bon noi. Fins en el tinter—és el comble de la barral—...

...hi tenia, en lloc de tinta, xocolata desfetada marca Bonasort! Malgrat això va tenir la mala sort de que li descobriessin les malifetes de la manera que us explicarem pròximament.

UN CRIM MISTERIOS

Els honrats veïns de X. estaven esgarriats. Cada matí, des de feia dies, la policia trobava en distints indrets de la població, un obrer metalúrgic vilment assassinat.

Mira d'aquí, cerca d'allà, els actius agents, secrets o no, de l'Ordre Públic, no podien descobrir el més lleu indici que els posés sobre la pista del misteriós assassinat.

Naturalment, quan es varen veure perduts, acudiren a demanar quart-i-ajuda al famós detectiu senyor Sajulida, especialista en aquesta mena de recerques.

L'home concentrà el seu poderós cervell, esmolà el seu finíssim nas de perdiguer humà... i res, res, res, ni una miserable impressió digital per a fer-lo quedar bé.

Fins que un dia, tot prenent la xocolata matinal, es va fer la llum tot de sobte. A la plana d'anuncis del rotatiu a que estava subscrit...

ses
ten
m'e
sos
ria
ràn
sis
lies
tals
su-
cúa
no
ens
xe-
en-
és

Es necessita oficial vi-
drier per a enca-
rregar-li impor-
tants treballs.
Inútil presentar-
se sense el dia-
mant. Dirigir-se a

nie
era
yes
«ci
hol
fill
vec
lim
xer
mo
esa
ant
sue
res
són
nes

...s'hi llegia el següent anunci, que ni a vosaltres, ni a mi, ens hauria dit res, però que no va passar desapercbut per a en Sajulida:

Ràpid com el pensament, nostre detectiu trià, al seu guardarroba, un magnífic vestit de lampista, agafà la pistola automàtica i cap a la direcció de l'anunci falta gent.

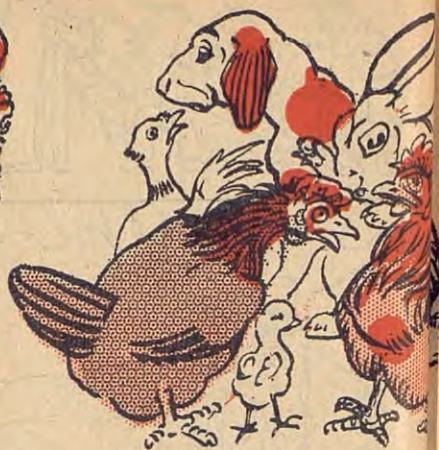
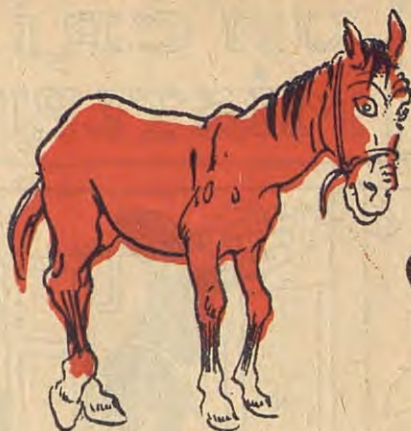
Portant a cap amb suma facilitat i felicitat la captura de l'infecte assassí, convicte i confès de les seves malifetes.

Un cop sabuda, la cosa es comprenia fàcilment. Havia assassinat a tants infelissos per a quedar-se'ls-hi el diamant.

(Acabarà en el número pròxim sota el títol de: «Una evasió cèlebre»)

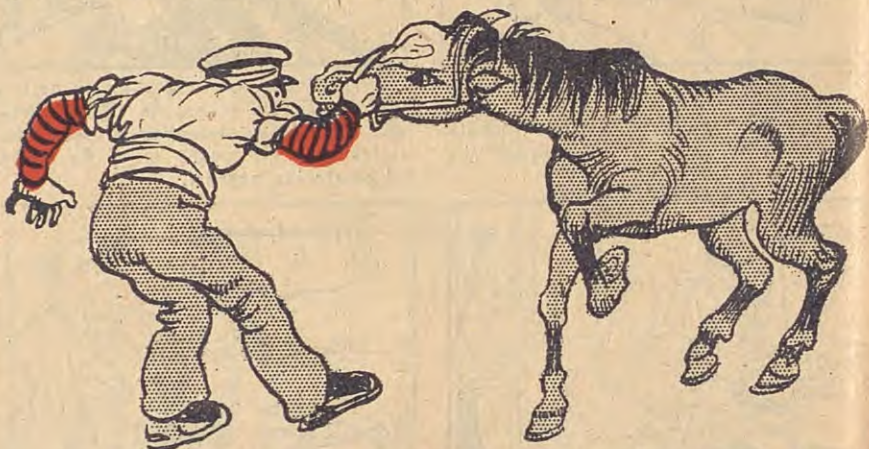
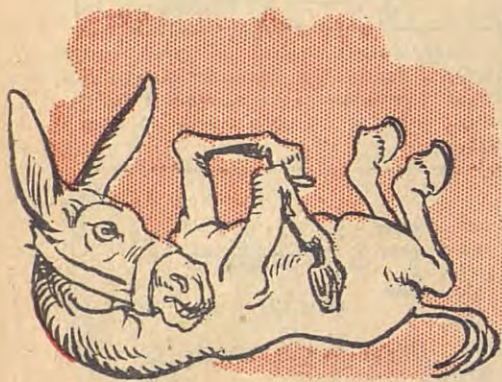
LA VAGA DELS RAMS

Llevat de la dona i els fills, en Felinxo Romaguera no tractava bé a ningú. De les bèsties no en tenia cap mena de compassió, i ni una sola vegada li havia passat per la barretina la idea de que les bèsties també eren cosa de Déu, que les havia creades. Sobre tot pel cavall negre, ja carregat d'anys, però escarràs de feina tenia una mala voluntat indomitable.—Dins de poc començarà a ran

quejar, i no serà bo per res. Muller: si passen els gitanos que compren carn inútil per buti farres o rampoines per a les corregudes de braus avisa'm, que els hi daré per poc preu... La muller d'en Felinxo era una bona dona, que s'esti mava el cavall perquè feia ja molts anys que

el tenien a casa, i era un animal mansuol i coll-i-be moltes vegades a ses filles, sense tra i, és clar, va tenir-ne una pena de la n... —Felinxo, fixa't que encara mena el carro, una daina...—Es vell, és vell, i dels vells més que nafres. Ahir va tenir-me dos o tres

I pres l'acord, a l'endemà va començar el seu compliment. El «Ninetu», en enganxar-lo, va caure com esvait.—Veus?—va dir-li a sa muller en Felinxo.—Ja t'ho deia que dels animals vells un no pot confiar-se'n. Hi posaré la somera.—Si... La somera estava a la quadra panxa enlaire i cossejant, que qualsevol gosava tocar-la.—Bo! Aquesta bèstia deu tenir mal de ventre. Anem pel cavall de sella.—Ah, el cavall de sella! Tenia segurament una pota enrampada i no podia moure de cap de les maneres.

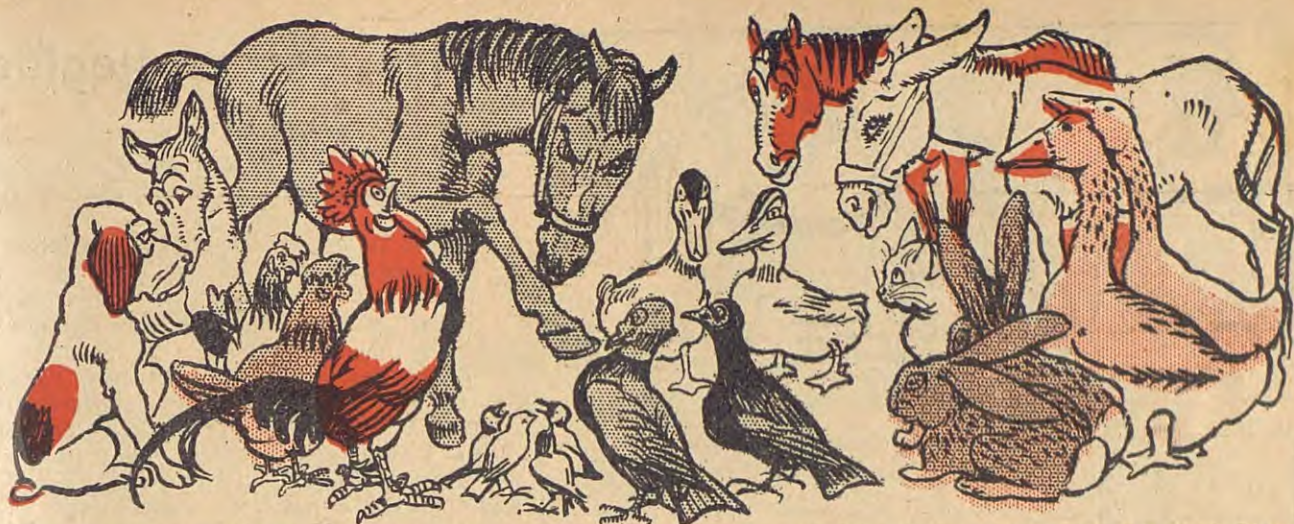
—Vaja... Hauré de fer festa avui—va dir-se en Felinxo.—Aniré al galliner, mentrestant, a veure quants ous han posat les gallines.—Al galliner van haver-hi corredisses, però l'amo no hi va trubar ous.—Aquestes pocavergonyes avui no han post. No es guanyen el gra que es mengen!—Al coniller va veure que els conills no havien menjat res.—Deuen estar empicats. Sembla que haja entrat a casa una malura...—Per aprofitar el dia, va dir-se:—I si anés a caçar?—Va pendre l'escopeta i els gossos, però, cosa rara, corrien els conills davant seu, fent-los-hi pam-i-pipa, i el coniller s'hgirava d'esquena; esvolatregaven les perdius a tret de fona, i el perdiguer s'entretenia en espus sar-se.—Mal llamp! A veure si us tiro un cop de roc, ganduls, pòtuls del diable!—Ni pedres ni crits conseguen res. Tant, que va tornar a casa, amb el sarró tan buid com a l'anada.

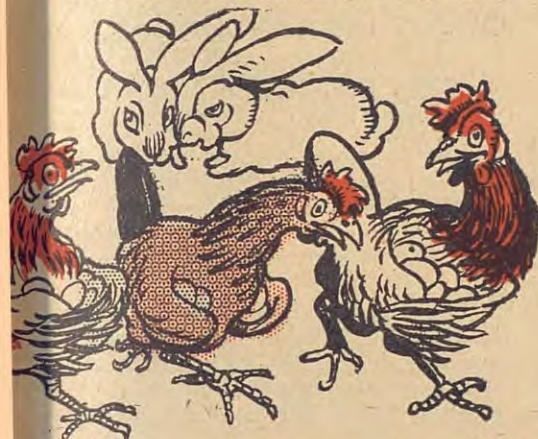
En Felinxo s'hauria donat als dimonis, si els dimonis fossin gots de cas d'aquells que se'ls hi ofereixen. Com que ja saben que els tenen segurs! Va anar a casa d'un amo a matllevar-li el cavall.—Prou, te'l deixaré, però serà amb una condició: que l'ha de cuidar el meu mosso. Tu ets molt peguissier i et plau escursar la ració al bestiar. Jo no en sóc partidari.—Mai arribaràs a fer casa.—Ja veig ja que tu fas. Tres bèsties de pol i n'has de matllevar. Un dé de Déu de gallines ponedores i has de comprar ous a mercat. De l'hort no sé si n'aprofitaràs res.—No em paris d'això. Mira que n'he caçat d'ocells amb trampa...

...i a perdigonades, i de totes maneres. Doncs no en puc sortir. Tot se m'ho mengen.—Ja ho saps bé que són els ocells? Perquè jo fa dos dies que no t'en veig pels vols de casa teva, i, en arvi és quan pitjor tens l'hort.—En Felinxo no estava per discutir.—Guarda't el cavall. Masses contemplacions li hauria de tenir. Ja veuràs el «Ninetu» si correrà.—I va enganxar al «Ninetu». Aquest feia el dolorit, però l'amo amb la vara de freixa...

...el va bastonejar amb tanta força, que, furient, el netus va arrencar carretera avall com desbocat. Per Felinxo des de dalt del carro renegava, però el cavall que corre. Fins que d'un sotrac, en Felinxo va anar rar sota les rodes. Per sort el «Ninetu» va deturar penta i en Felinxo no va sortir més que masegat de tura. Va pujar al carro, s'hi estengué i deixà que el un xic repenedit d'haver-ne fet un gra massa, tornés masia, caminant amb lentitut perquè els sendrocs del no empitjressin les macadures de l'amo. Quan la va veure el seu marit, va pensar-se el que havia pas

Bons estan els temps per a anar amb lleminadures! I no hi hagué manera de aturar el cop. El pobre «Ninetu», quan va entrar de la pensada del seu amo va tenir un disgust de mort. Ell, un cavall de pagès, que no sabia de córrer, tapat d'ulls i posat en una plaça, davant per davant d'un bou enfurismat? De quin fang eren fetes les entranyes del seu amo, que podia cobejar propòsits tan repugnants? Tan poc servi! li havia fet fins allavors, que no es mereixia una vellesa tranquil·la, esperant l'hora de la mort entre mig de les altres besties de la casa? La nova va córrer aviat tots els animals de la masia, i la indignació fou extraordinària, tant, que, irats, varen aplegar-se una tarda a l'era per tal de prendre resolucions energiques. Van assistir-hi tots: el cavall de sella, la sumera, el perdiguer, el coniller, el gat els ànecs, els galls, les gallines, les oques, els coloms, els conills, fins una colla d'aucellets, que si no eren de la casa, al seu sopluhi hi vivien. Va presidir el cavall de sella. —Companys,—va dir aquest en veure junts tants animalots.—Tots sabeu la murriada que nostramo en Felinxo Romaguera, pensa cometre contra el nostre bon amic «Ninetu». Vint anys que és a la casa, ens ha vist néixer tots, és un treballador infadigable, que a despit dels anys encara fa bon paperot en les feines més pesades. Estimeu just que ara se'l traguí a pretext de que té dolor i els remes li fan figa, i alguna que altra vegada ensopega? —L'alimentés millor!—va saltar una gallina.—Li fa com a nosaltres que li escatima el gra... Jo fa un mes que no ne vist blat-de-moro... ni de cap altre mena... —Ni jo... Ni jo...—varen afegir, amatents, altres gallines. —Ni nosaltres veiem vesses...—varen cridar els coloms. —Ni sabem de quin color són les garrofes...—varen renillar el «Ninetu» i la sumera. —Ni sé si en fa botons dels cossos, perquè no en veig mai cap...—va afegir el gos. I tots van dir-hi la seva. En Felinxo era un escanya-pobres, que feia viure als animals de herbes i palla, temerós de gastar-hi massa. El president d'aquell aplec d'animals, lliures fins a cert punt, va recollir l'aspiració de justícia que els animava a tots, en una sola conclusió: la vaga dels rams i de la ploma i del pel. Una vaga de pates i d'ales caigudes, que faria a la casa més mal que una podregada.

mal dia, noia—li va dir a la seva dona.—Demà deura ésser millor. anar tothom a dormir. A l'endemà, va provar d'enganxar : li ateiix. Cuita-corrents va cridar al menescal, però aquest no va en cap de les bèsties.

—El cavall, ja se que és vell, però i els altres?—deia en Felinxo.—Home, què us diré! El cavall no és jove, però ben atipat de gra, i deixant-lo reposar lo necessari, encara tiraria una colla d'anys Ara, si el feu anar amb la panxa prima, no. Mai no n'hi veig cap.—Tampoc les gallines haviar deixat ous al poneder, ni els coloms, i per torna, a l'hort, una munió d'orugues rosegaven les plantes.

egues massa a les bèsties, i en pagues les riles.—Una colla de dies d'illit van restablir l'inxo, i en tot aquell temps, la mestressa, menjar que a les bèsties pertocava i tractament, les havia fet sirgar de tan fora, que estaven resoltes, si l'amo feia boncomençar la tasca.

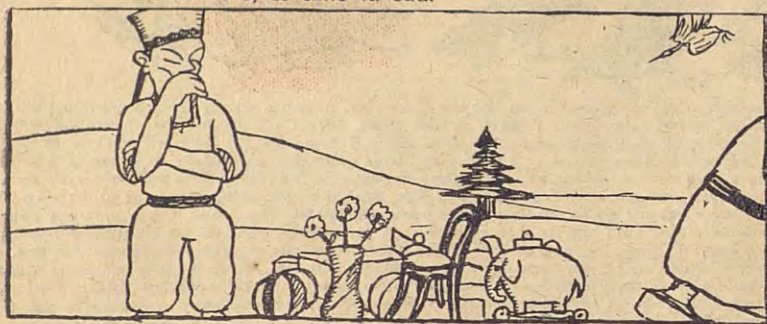
En Felinxo, en llevar-se, ja es va veure sorprès. El cavall vell, més rodanxonet de panxa, semblava re-joventit i net de nafres. Les demás bèsties feien també un altra «cara». Seria veritat que maltractava massa als animals?—Faré una prova.

I va enganxar al «Ninetu», que va renillar de goig. En Felinxo va deixar la vara a casa, i el cavall va tressar amb un dalit que semblava estar al flet de la joventut. De tornada, va sortir-lo a rebre una llocada que saltironejava de goig. L'hort estava net de cuques; se les havien menjat els ocells. Al llinar de la casa esperaven es dos gossos amb un conill i una perdiu que havien atrapat al bosc. I en Felinxo Romaguera, encara que mai va sapiguer el cas de la vaga, va comprendre que se servi ha d'ésser ben tractat.—PIPIRIPIU.

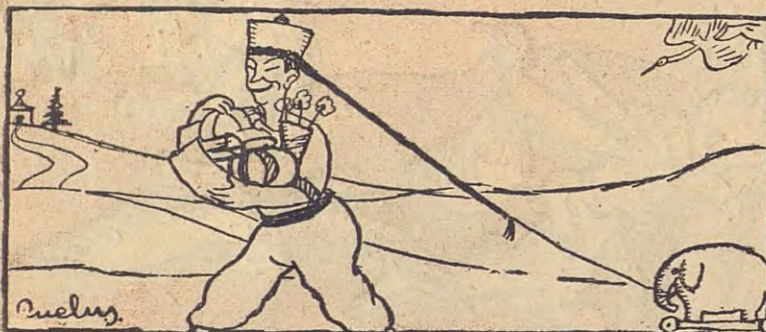
L'AVERIAS

—Portaràs tots aquests trastos a cà'l sogre Kara-Tsúa, i si em fas malbé aquest trompa, en sec, te tallo la cua.

—Com ho faré, ai, Déu meu! per portà aquests endinàris sense fer cap disbarat ni gastar extraordinaris?

—Merçeés a la meua idea amb paciència i un cordill, ho faig tot tal com ell deia: l'elefant no té perill.

Als nostres llegidors

Ja que tan falaguera acollida heu concedit al nostre VIROLET i és a vosaltres a qui desitjem plaure, us volem demanar el parer sobre una cosa:

Acabada la novel·leta gràfica «Peripècies d'en Miranius», que tant ha agradat, tenim amanits: un conte del fi escriptor Clovis Eimeric, il·lustrat pel prodigiós animalista Llaverias, que va en aquest número.

També comença una apassionant relació basada en un conte del famós escriptor americà Mark Twain explicat per en Cornet amb la gràcia i vèrbola de tots coneguda i reconeguda. Aquest acabarà el número pròxim. En el qual l'exquisida artista Lola Anglada, amb la seva gràcil ploma que tant aviat escriu com dibuixa, us presentarà la història d'en Peret, noi aixerit i simpàtic com no se'n troben gaires.

I ara ve la consulta: Per a després, tenim preparats dos textos a quin més bonic i interessant, que explicaria en Junceda: «El viatge de Gulliver al país dels gegants i dels nanos», d'en Swift i «Quintí Durward», d'en Walter Scott. Totes dues obres abreviades, però no gens menys amb força lectura i moltes il·lustracions.

QUINA DE LES DUES

PREFERIRIEU?

Féu el favor de dir-nos-ho, que nosaltres farem el que resulti del vostre plebiscit.

Els llegidors de Barcelona poden deixar el vot-contesta a qualsevol hora a la nostra Redacció, Cardenal Casañas, 4, fins a les set del vespre del dia 31.

I els de fora poden enviar-la dins d'un sobre obert, amb l'indicació d'«Originals d'impremta», franquejat amb dos cèntims, i posant solament el títol triat i la firma.

I ara, moltes mercès per la vostra col·laboració.

Jeroglífics comprimits

:: + I
1000
I :
1000000

P. T. TERRASSA.

TOT TOT TOT
AN AN AN

MARIANO CRUSAT.

ACRÓSTIC FRUITER

•••••
•••••
•••••
•••••

Poseu lletres de faisó que, horitzontalment (en plural) i verticalment les *os* (en singular), siguin noms de fruites.

J. JESUALD B.

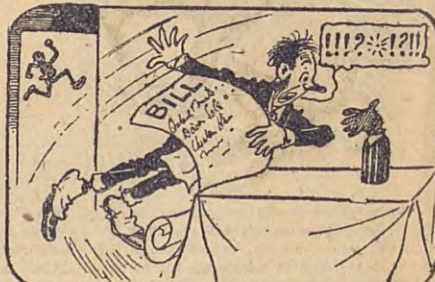
—Podeu portar-me la nota que després la pagaré.

—No haureu pas errat la suma? Veïam, la repassaré.

—No temeu trobar-hi errades que de sumar prou ne sé.

De sumar sí que en sabia empré de vigilar... gens!

—A qui et sembla, amic Baldufa, que li pengessim la llufa?

—Pst, calla, no diguis rè, que la penjo al carbonè.

Li ha clavat una punxada, però ell rep la tarregada.

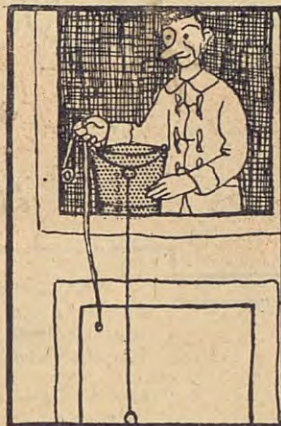
Per a caçar tiburons diuen que el que va millor és vestir-se una escafandra...

...i quan ve el monstre ficar-li el casc a la boca. El tonto hi clava mossegada, i com que el metall resulta més dur que el torró d'Alacant...

...de seguida queda l'esqual amb la dentadura feta malbé i en disposició de ser pujat a bord.

Aquest noi que ve a trucar el tindrè d'escarmentar.

com no sospita el perill el noi estira el cordill

La decència esta venjada i la maldat castigada.

LOGOGRIF NUMERIC

1234567890	ciutat turca.
436020450	provincia rusa.
10210832	conductor de vehicul.
2045310	cosa de quitxalla.
138923	lo qu'es un pollet.
02423	en el bosc.
2740	en certes botigues.
678	cosa de nits.
97	nota musical.
5	vocal.

TIN-TIN.

JEROGLÍFIC

LA INDIANA

J. ARIMÓN SANMIQUEL.

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

A las xaradas: Teulada — Americana.

Al monòlec: Taper, armer, dagger i sastre,

A la conversa: Mill, ordi, mestall, blat i panis.

Al rombo:

T
PIT
PARIS
TIRABEC
TIBET
SET
C

A la creu numérica: Cabridet.

A la endevinalla: La lletra M.

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt . . .	Barcelona	5'50 Ptes.
Id. amb fulltò novel·la	>	7'50 >
Id. id. i VIROLET . .	>	12'50 >
VIROLET solt . . .	>	5'50 >

PATUFET solt	Fora	6 Ptes.
Id. amb fulltò novel·la	>	8 >
Id. id. i VIROLET	>	13 >
VIROLET solt	>	6 >

Suposo que recordareu l'il·lustre Corriola, la primera aventura del qual varem tenir l'honor d'explicar en aquestes mateixes pàgines. Doncs heu de saber que, en premi de nombrosos serveis a la marina mercant durant la guerra, el Govern el va nomenar cap de policia.

Naturalment, el primer que va fer en Corriola va ésser reorganitzar-la. Una de les coses més empipadores, suposo que hi estareu conformes, són els «cacheos». A més de què resulten depressius per a la dignitat ciutadana, us poden fer pessigolles i és un compromís.

Això sense comptar certes escenes còmico-líriques en que tots ens hem trobat. En Corriola va acabar amb tot això per medi d'una pensada de les seves. Que havia d'arrabar, per exemple, un personatge de compromís! Ah, sí?

Doncs a tots els carrers que portaven a l'estació hi instal·laria poderosos electro-imants que en un tres i no res deixarien la feina feta. Això era la teoria. La pràctica li donà la raó.

Mireu com quedaven els electro-imants a la mitja de col·locats!

(Pròximament: «El capità Corriola a l'Àfrica del S») «a t b